

ANDRÉ VAN LYSEBETH

tantra

**kult ženského
principu
aneb jiný pohled
na život a sex**

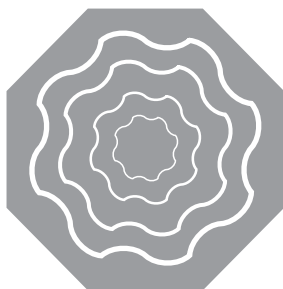
V tomto díle se čtenář
seznámí s životní
praxí tantry a naučí
se využívat četné síly
a energie, které se
ukrývají v jeho nitru.

André Van Lysebeth
Tantra
kult ženského principu
aneb
jiný pohled na život a sex

A N D R É V A N L Y S E B E T H

tantra
kult ženského
principu
aneb
jiný pohled na
život a sex

Přeložil Jiří Vízner
Argo 2019

Tantra, le culte de la féminité. L'autre regard sur la vie et le sexe
Czech edition © Argo, 2019
© Editions Flammarion, Paris, 1988
Translation © Jiří Vízner, 1995, 2019

ISBN 978-80-257-2556-6 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-257-2799-7 (e-kniha)

OBSAH

Nelineární / 11

1 Z INDIE DO EVROPY / 13

Pomyslná cesta / 15

Zapomenutá Atlantida / 25

Bajka o „dobrém“ Árijci / 30

Árijský podvod / 35

Z Indie do Evropy / 47

Tchatal-Hüyük – první tantrické město / 52

Kasty – výbušná směs / 60

Sexuálně posedlá bráhmanská Indie / 89

2 TANTRICKÝ POHLED / 95

Definovat tantru / 96

Vše, co existuje zde, je jinde, co není zde,
neexistuje nikde / 97

Čas světský, čas posvátný / 115

Overmind / 122

Moje tělo – neznámý vesmír / 140

Smrt – to je život / 153

Žena – její kult a tajemství / 166

Zase tu jsou... Čarodějnice / 183

Tantra, Zohar a Kabbala / 195

Kosmická sluneční koupel / 199

3 JINÝ POHLED NA SEX / 203

Když se sex stává problémem / 204

Provádět sexuální výchovu / 210

Naše dvojí sexualita / 215

Žena – erotická šampionka / 223

Homosexuálové a tantra / 231

O Jóni jen to nejlepší / 235

Mantra – zaříkávací magie / 240

Jantra – psychické dynamo / 254

4 MÝTY A SYMBOLY / 265

Je nutné věřit v indické bohy? / 266

Symboly života / 273

Šiva – kariéra jednoho boha / 284

Šivův mýtus a moderní věda / 292

Šakti – tvořivá příroda / 296

Každá žena je bohyně / 304

Nebezpečná cesta / 307

Mýtus o androgynovi / 310

5 TANTRICKÝ RITUÁL / 313

Cesta údolím / 314

Ásany pro Maithunu / 323

Rituál Maithuny / 334

Askeze v šestnácti / 338

Orgie a my / 352

Tantrismus a promiskuita / 355

Symbolismus pěti makar / 358

6 SEXUÁLNÍ MISTROVSTVÍ / 367

Mužský orgasmus / 368

Erekce – její tajemství a problémy / 372

Kontrola ejakulace / 386

Posilovat svaly jóni / 399

7 TANTRA V NAŠÍ SPOLEČNOSTI / 413

Tantrické zasvěcení na Západě / 414

Obřad pro Západ / 419

Poselství gurua Natarádži / 423

Tečka – to je vše? / 445

8 DODATKY / 447

Tantrická filozofie – panoramatický přehled / 448

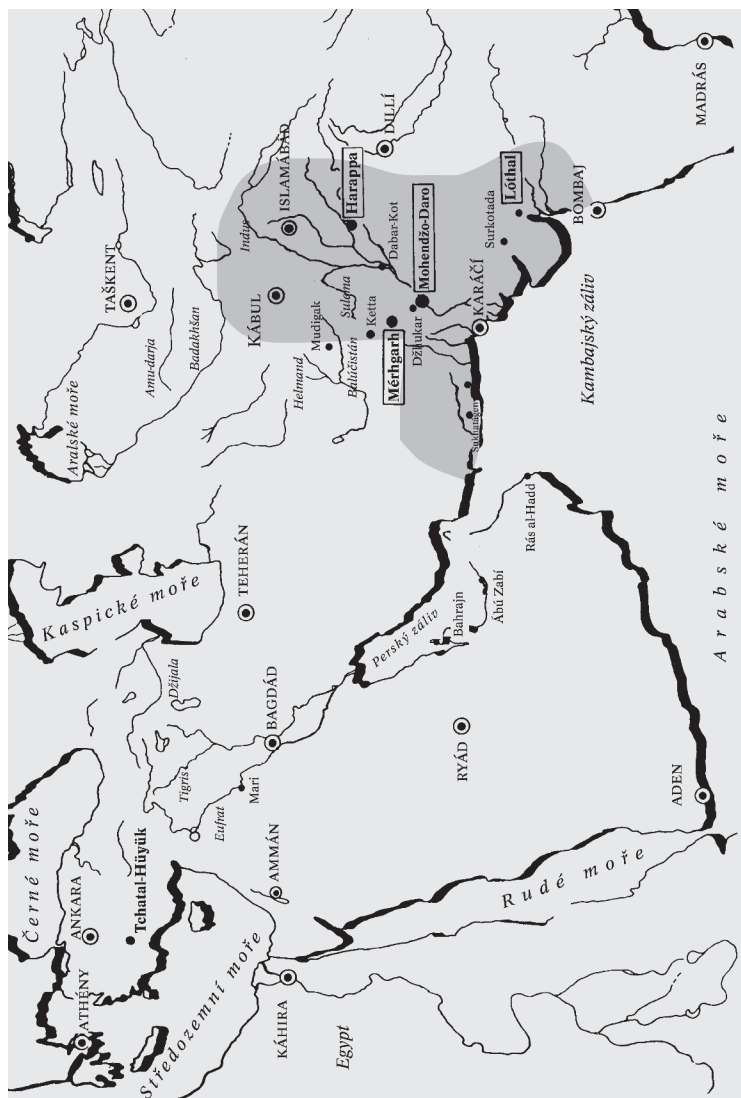
Slovník / 451

*Mé matce...
... a všem těm nespočetným,
které ji předcházely,
které určovaly život
od počátků
a pečovaly o něj s láskou.*

Nelineární...

... taková je tato kniha. Přistupujte k ní podle svého, od prostředka, od konce, ba i od začátku! Můžete ji číst tak, jak se psala, totiž podle momentální inspirace: každá kapitola si vystačí sama, proto několik ne vždy uvážených opakování, která jsem proto nechtěl vyškrtnout. Obsah knihy má samozřejmě řád a logiku. Glosář rovněž napomáhá neklopýtnout v tom či onom termínu nebo sanskrtském výrazu. Na druhé straně se na každého čtenáře obracím osobně, čímž se liším od Blaise, který považoval „já“ za hodné nenávisti, stejně jako jedince, to jest individualistu: proto vědomě používám „já“ a „mé“ místo neosobního a skromného „my“. Konečně při pozorování kolemjdoucích se psy jsem se sám sebe zeptal, kdo se prochází s kým? Nyní, když tato kniha existuje, se ptám: Bylo to mé já, které ji vytvořilo, nebo to byla ona, jež mě během let utvářela podporováním v hledání, uvažování, ale zejména v praxi? A proč ne obojí?

Z Indie do Evropy

Civilizace Indu v geografickém kontextu, jež se šířila od Středoziemního moře ke Střední Asii a do Indie. Tato oblast viděla zrození velkých předárijských civilizací, které nomádští barbaři zničili.

Pomyslná cesta

Zvu vás na pomyslnou cestu do Indie roku 2000 př. n. l. na jednom z volských povozů, které drkotají na cestě z Harappy, prvního z velkých měst říše povodí Indu, jež se vynořilo ze zapomnění pod opatrnými lopatkami archeologů konce druhého tisíciletí.

Komfort je relativní, protože pérování chybí. Vůz překvapuje tím, že je bez jediného kousku kovu. Dřevěná kola, masivní a bez loukotí, jsou k ose přichycena koženými řemínky. Spřežení je těžkopádné, pomalé, ale máme čas! Je to vůz pro všechno. V rozvalinách Harappy jich archeologové vykopou stovky jako hračky z pálené hlíny. Volský povoz moderní Indie je jeho přesnou kopií i s rozchodem kol, jak to dokazují stopy v Harappě a Mohendžodaru.

Kodrcáme se tedy silnicí, jež se vine kolem řeky Indu. Těžký krok volů zvedá oblak jemného prachu, který cestu znepríjemňuje. Ještě štěstí, že nás před pražícím sluncem chrání stříška z pleteného rákosu. Silnice není pustá, naopak! Potkáváme konvoje povozů kolébajících se v husím pochodu a přeplněných spoustou obilí. Začínají žně. Na okolních polích se ve větru vlní a dozrává pšenice, je to vyšší a mladší odrůda původně vypěstovaná Harappany. Oba břehy řeky po 150 kilometřů lemuje naplaveninová, velmi úrodná rovina, jež poskytuje bohatou úrodu.

Cesta se nyní táhne do kopce, který vévodí krajině.

Po zastávce, aby si zvířata odpočinula ve stínu fíkovníku, opět vyrážíme. Křivolaká silnice nás přivádí na rovinu. Na začátku vesnice se na prostranství z udusané hlíny pro mlácení obilí dokola otáčejí buvoli pohánění malým chlapcem. Dupají po zralém obilí, které sbírají ženy oděné do lehkých bavlněných suknic. Drávidky jsou malé a mají tmavohnědou kůži a hladce učesané vlasy. Vedle v rybníku nahý vesničan po pás ve vodě kartáčuje jednoho z buvolů, zatímco ostatní se rozvalují v bahnitě vodě, vykukují jim pouze čenichy a rohy. Důvěrně známé scény, které uvidí turisté ještě ve 20. století.

A sloni, klidní, silní a úctyhodní. V jejich velké hlavě jiskří malá šibalská očka. Jejich vodič napůl podřimuje kolébán pomalými pohyby zvířete. A miláček: slůně, které kráčí za svou mámou, se jí drží za ocas chobotem.

Oslíci s velkými pohyblivými ušisky, otroci cest, se rezignovaně dřou s obrovskými náklady. Jsou sympatičtější než velbloudi s napůl přivřenými očima a stále odulým spodním pyskem, kteří se z výšky svého dlouhého krku na vás dívají prázdným a pohrdlivým pohledem. O čem asi sní při pohupování nákladu?

A zde je servis pro volské povozy: kolářská dílna. Kolář je důležitá osoba, protože opravuje zlomené oje. Dřevo ke konstrukci povozů, z nichž některé jsou rozdělané, schne pod přístřeškem.

Blížíme se k Mohendžodaru. Silnice se rozšiřuje a vine podél řeky spoutané hrázemi. Nyní je klidná, ale v minulosti její ničivé povodně zanechaly stopy, které objeví archeologové. Inženýři říše vybudovali na přítocích Indu hráze, aby mohli ovládat jejich náhlé přívaly, zadržovat monzunovou vodu a zavlažovat pole. Jestliže první příliš slabé hráze během mimořádných záplav povolily, nynější drží dobře, ale je to požehnání i hrozba zároveň. Árijští bojovníci totiž rozpoutají ničivou sílu těchto vod, když je vypustí do údolí...

Ale nepředbíhejme. Ještě je mír. Prastarý mír udržovaný silnou, ale ne despotickou centrální mocí, která zabezpečuje jednotu a řídí říši. Poslední zatáčka a pak očekávaný pohled: na horizontu se rýsuje Mohendžodaro. Je to úctyhodné město: 40 000 obyvatel 4000 let před atomovým věkem!

Zde, několik kilometrů od města, je dobře vidět jeho akropoli, postavenou na malém vršku, jak se vypíná nad horizont a podobá se pevnosti. Proto *Rgvéd* hovoří o nepřátelských pevnostech nad zemí, mytologicky na nebi.

Vjíždíme na předměstí. Obyvatel přibývá. Projíždíme čtvrtí řemeslníků, kde spatříme mnoho hrnčířských kruhů a pecí, které byly kvůli znečišťování ze středu města odstraněny. Již v té době!

Deset metrů široká hlavní ulice není dlážděná. Volské povozy, chodci i zvířata zvedají jemný všudypřítomný prach. Proto se všechny domy k ulici obracejí zády, kromě obchodů a krámků.

Projdeme se po boční, mnohem užší ulici. Každé město říše Indu má dokonalý kanalizační systém. Oxford ho bude mít až v roce 1888! Nějaký dělník zde čistí velkou nádrž z pálené hlíny zakopanou do země, kam se slévají husté výkaly. Nakládá je do hliněných nádob pověšených na bocích muly. Použitá voda volně odtéká, protože sklon, dobře vypočítaný, jí brání se vrátit. Nic stojatého a žádný zápach: dokonalá hygiena, a to jsme v prehistorii! Stoky se stále rozšiřují, až se spojují do hlavní o průměru 1,20 m, což svému účelu dostačuje.

Standardní dům v Mohendžodaru jako i v ostatních městech říše je od ulic odříznut zdí, která chrání soukromí. Vstupní chodba vede na dvorek, kde je příjemný chládek a také studna. Každý dům má koupelnu, kde se každý myje několikrát denně. Kolik obyvatel moderního Západu dodnes nemá koupelnu?

Ve výklenku je terakotová busta, jež by si s klasickými řeckými soškami nezašla. V rohu na podušce leží strunný nástroj: předchůdce moderního sitáru. Harappané žijí dobře a umění mají rádi: tanec (početné sošky tanečnic), hudbu, divadlo, sochy. Dvoubarvná ozdoba, která se nalézá u všech hrnčírů, to jasně dokazuje. Řemeslný a organizovaný lid, který objevil typizaci, zasluhuje název *moderní*. Vládne řád a mír. Jeho připravenost k boji, se kterou bude zarputile bojovat proti árijským vetřelcům, chrání říši proti vpádům nezačleněných kmenů žijících v horách. Jsou to skuteční potomci původních obyvatel, ale dlouhé vražedné války neexistují. Některé tyto kmeny se potom připojí k árijským nomádům a přispějí k jejich vítězství. Za to budou pokřtěni na „opice“ a jejich král Hanuman povýšen na boha.

Sociální nerovnost ve vybavení obydlí existuje, ale je úměrná. Rasismus je neznámý: v hrobech se vedle sebe nacházejí kostry různých ras, což dokazuje, že existovala smíšená manželství.

Prosperita říše se zajišťuje i čilým obchodem s velkými civilizacemi této doby, zejména po moři. Každý dům má patro s balkonem a plochá střecha slouží jako terasa, kde je příjemné se s příchodem večera nadýchat čerstvého vzduchu. Harappané bydlí lépe než většina Indů ve 20. století.

Projdeme se po horní části města, kterou jsme zdáli spatřili při příjezdu do Mohendžodara. Nyní jdeme okolo velké budovy (80 m dlouhé) s tlustými dvoumetrovými stěnami, bezpochyby paláce nějakého hodnostáře. Akropole, jež vévodí městu z výšky 12 m, stojí na terase úctyhodných rozměrů: 370 m × 180 m. Podepírají ji silné zdi z pálených cihel a tyčí se na ní pravoúhlé věže 10 m × 7 m.

Blízko akropole a na téže úrovni stojí obrovské obilné silo rozdělené do 27 bloků, kde jsou tisíce tun obilí v bezpečí před záplavami. Na terase, vydlážděné pálenými cihlami, je velký bazén.

Aby se potvrdila tato hypotéza, musíme se zeptat, proč tuto vodní nádrž-bazén obklopují stavby podobné kabinám, které by tu byly zbytečné, kdyby šlo o nádrž.

Každý s trochou představivosti uhádne, že kabiny mohly sloužit

Tato fotografie z roku 1923 ukazuje studnu z Mohendžodara. Fotografie pod ní ukazuje současný stav. Je třeba zachránit Mohendžodaro před druhou, tentokrát definitivní smrtí.

Fotografie a obrázky v této a následující kapitole jsou z katalogu k výstavě „Zachraňte Mohendžodaro“.

proti slunci a větru, k odstrojení či k provedení masáže nebo jiných balneoterapeutických praktik. Rituál koupele hrál v životě důležitou roli: koupelna v každém domě to dokazuje. Můžeme tedy věřit, že by se obyvatelé rádi setkávali okolo velkého bazénu na akropoli, která vévodí městu? Opak by byl překvapující! V případě dlouhodobého sucha by to však nebránilo tomu, aby voda z tohoto bazénu neposloužila jako poslední rezerva.

Lóthal – mezinárodní přístav

Opusťme Mohendžodaro a udělejme si bleskový výlet do Lóthalu, velkého mořsko-říčního přístavu, kterým prochází valná část mezinárodního obchodu, jenž je základem prosperity říše.

Během cesty vidíme místo obvyklých polí s obilím poprvé i rýžoviště, kde muži a ženy přesazují rýži. Pěstuje se zde od protohistorie a stopy zavlažovací sítě to dosvědčí ještě ve 20. století. Nyní projíždíme zalesněnou oblastí, kde vládnu akácie, tamarindy a týky,